

Arrest

nr. 154 669 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Sierra Leonse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 oktober 1992.

Op 12 november 2014 vraagt de verzoekende partij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van K.F., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 6 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.11.2014 werd ingediend door:

Naam: K. [...]

Voornaam: H. [...]

Nationaliteit: Sierra Leone

Geboortedatum: 03.10.1992

Geboorteplaats: Freetown

Identificatienummer in het Rijksregister: 92100346094

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen verblijfsrecht kan verwerven overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt’.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° stelt dat de bedoelde burger van de Europese Unie ‘hetzij voor zichzelf over voldoende- de bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bij- standstelsel van het Rijk, (...)’. Concreet houdt dit in dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen - en verkrijgen - als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, dit is niet het geval. De referentiepersoon heeft automatisch het verblijfsrecht in België bekomen, op basis van verwantschap met de vader die houder is van het verblijfsrecht in België.

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 90/364/ EEG, zoals vervangen door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40bis, §2, 5° en 40bis, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsprincipe.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Dat in casu de bestreden beslissing schending uitmaakt van richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht¹, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG,

72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG2 en van de art. 40bis §2, 5° Vw. en 40bis, laatste lid, Vw.

Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat de EU-minderjarige zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Dat immers uit het 40bis, laatste lid, Vw., duidelijk kan afgeleid worden dat geenszins de EU-minderjarige zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Art. 40bis, laatste lid, Vw., (ingevoegd bij de wet van 19 maart 2014) stelt immers het volgende : “Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat”.

Dat uit deze wettelijke bepaling duidelijk kan afgeleid worden dat niet de minderjarige burger van Unie moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken (en dus al evenmin zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht !) maar het de vader of de moeder van de minderjarige burger van de Europese Unie is die het bewijs dient te leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien.

Dat derhalve in hoofde van verweerder sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motivering- en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster wil die anaangaande verwijzen naar het arrest Chen (C-200/02) dd. 19 oktober 2004 van het Hof van Justitie³. In dat laatste arrest oordeelde het Hof van Justitie immers dat de illegaal verblijvende moeder van een (minderjarige) EU-burger recht heeft op een verblijfsrecht in een andere lidstaat, voorzover die ouder daadwerkelijk zorg draagt voor de EU-burger.

Dat verzoekster, als vader van en zorg dragend voor zijn Bulgaarse kind, a fortiori wel degelijk verblijfsrecht heeft in België.

Dat verzoekster opmerkt dat de ouder van een Belgisch kind geenszins bewijsstukken aangaande de bestaansmiddelen van het kind dient over te maken ter ondersteuning van zijn aanvraag verblijfskaart familielid van een burger van de Unie.

Wanneer verweerder vereist dat verzoekster, als ouder van een minderjarig kind van de Unie, dient aan te tonen dat EU-minderjarige zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsprincipe schendt en bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekende partij is van oordeel dat de in casu bestreden beslissing onterecht stelt dat de EU-minderjarige houder dient te zijn van een verblijfsrecht of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Uit artikel 40bis, laatste lid Vreemdelingenwet zou immers niet kunnen worden afgeleid dat de EU-minderjarige zelf houder dient te zijn van een verblijfsrecht of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Vooreerst laat de verweerder gelden dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, en dit op grond van artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Voormeld artikel stipuleert het volgende:

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (eigen vetschrift en onderlijning)

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar minderjarige zoon, in functie van wie de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd ingediend, wenst te vervoegen.

Het weze evenwel vastgesteld dat de minderjarige zoon een verblijfsrecht heeft verkregen op basis van een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van de vader.

De referentiepersoon kan aldus niet worden beschouwd als een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, nu deze zijn verblijfsrecht niet heeft bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Er liggen ook geenszins (actuele) stukken voor met betrekking tot de bestaansmiddelen van verzoekende partij en/of haar minderjarig EU-kind en er werd geen bewijs bijgebracht dat verzoekende partij en/of haar minderjarig EU-kind beschikt over een ziektekostenverzekering.

De voorwaarden zoals voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zijn aldus niet voldaan, hetgeen verzoekende partij in de toelichting bij haar middel ook niet betwist.

Verweerder wenst hierbij nog te wijzen op volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: "De verzoekende partij verliest hierbij echter uit het oog, hoewel zij in haar verzoekschrift voormeld artikel 40bis, § 2, 5° zelf citeert, dat deze bepaling niet louter vereist dat men vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie is, maar dat het moet gaan om een burger "bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°". Zodoende verwijst de gemachtigde terecht naar dit artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze bepaling niet relevant zou zijn en dat de gemachtigde de aanvraag totaal verkeerd beoordeeld zou hebben. Gezien deze bepaling betrekking heeft op burgers van de Unie die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen (en een ziektekostenverzekering) beschikken, maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de gemachtigde niet mocht nagaan of de referentiepersoon in casu zijn verblijfsrecht heeft aangevraagd en verkregen in deze hoedanigheid." (RvV 2 juli 2015, nr. 149.022)

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest Zu en Chen van het Hof van Justitie, laat verweerder het volgende gelden.

De omstandigheden die aan de oorsprong liggen van dit arrest zijn anders dan deze die aan de grondslag liggen van onderhavige procedure.

Vooreerst weze het opgemerkt dat in het arrest Zu en Chen de aanvraag gezinshereniging werd ingediend in functie van een minderjarig lers kind dat zich samen met haar Chinese moeder in het Verenigd Koninkrijk wilde vestigen. Met betrekking tot het verblijfsrecht van het minderjarig kind werd door het Hof geoordeeld dat dit kind zich mocht beroepen op de door haar moeder ter beschikking gestelde bestaansmiddelen. Daarnaast werd met betrekking tot het verblijfsrecht van de Chinese moeder geoordeeld:

"Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en diens gevolg dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie *mutatis mutandis* met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven."

Terwijl de zoon van de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft bekomen in functie van zijn vader, en niet op grond van art. 18 EG en richtlijn 90/364.

De voormelde richtlijn 90/364, die betrekking heeft op de niet-economisch actieve burger, kent met name slechts een verblijfsrecht toe aan de burger van de Unie en de familieleden die de burger van de Unie wensen te vervoegen, voor zover zij allen beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

In casu weze het benadrukt dat de referentiepersoon geenszins een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Integendeel, de referentiepersoon heeft een verblijfsrecht bekomen op grond van het verblijfsrecht van zijn vader, en niet als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Het verblijfsrecht werd aldus niet bekomen op grond van de richtlijn 90/364. Het arrest Zu en Chen kan in deze dan ook geen toepassing vinden.

Het weze nog benadrukt dat de motieven van de in casu bestreden beslissing een loutere toepassing vormen van het arrest Zu en Chen, zodat op generlei wijze kan worden geargumenteed dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zou voorbijgaan aan de werkelijke doelstelling van voormeld arrest.

In de in casu bestreden beslissing werd immers vastgesteld dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft bekomen op grond van de vaststelling dat zij zou beschikken over regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen, hetgeen ook in het arrest Zu en Chen als voorwaarde werd gesteld.

Het weze voorts vastgesteld dat de referentiepersoon op heden zijn verblijfsrecht kan uitoefenen bij vader, zodat aan het verblijfsrecht van de referentiepersoon niet ieder nuttig effect wordt ontnomen

doordat de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie van de verzoekende partij wordt geweigerd.

Het arrest Chen daarentegen voorzagt in een verblijfsrecht voor de moeder (die de Chinese nationaliteit bezit), net omdat aan het kind de belangrijkste rechten die voortvloeien uit de status van de burger van de Unie zouden worden ontnomen bij het niet toekennen van een verblijfsrecht voor de moeder. Het kind zou hierbij immers worden verplicht de Europese Unie te verlaten, hoewel het over de nationaliteit van een lidstaat beschikt.

Zulks is in casu evenwel niet het geval, gelet op de aanwezigheid van de vader en tevens een verblijfsrecht geniet.

Verzoekende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar het vernoemde arrest, maar slaagt er niet in dit toe te passen op zijn zaak.

De vage en ongestaafe beschouwingen van verzoekende partij kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3.1. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt het motief in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan deze beslissing is genomen. De juridische toepasselijke bepalingen waarop de beslissing steunt, zijn de artikelen 40bis, §2, 5° *iuncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. *In casu* stelt de gemachtigde dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, slechts dan een gezinshereniging met zijn vader of moeder kan verkrijgen, als hij zelf zijn verblijfsrecht aanvraagt en verkrijgt als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hieruit blijkt dat de feitelijke en juridische overwegingen zijn weergegeven, zodanig dat de verzoekende partij kan beoordelen of er aanleiding bestaat een beroep in te stellen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering eveneens afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt’

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 2° hetzij voor zichzelf

over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

In casu wordt niet betwist dat het kind van de verzoekende partij wel degelijk een verblijfsrecht heeft, met name in functie van haar vader, met Nederlandse nationaliteit.

Uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de moeder om een recht op gezinshereniging met haar minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Ze moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind dat Unieburger is, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Nergens leest de Raad in deze verwijzing naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het minderjarig kind niet alleen moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering, maar eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen op die grond. De wet sluit niet uit dat het minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat het 5° punt onder 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd om de *“les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen [...] In zijn Chen-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. [...] In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2013-2014, nr. 53 K3239/001, 16-17”).

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Unieburger vooropstelt en dat de *ratio legis* nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Er blijkt niet dat de wetgever heeft vereist dat het minderjarige kind niet enkel moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, maar dat het kind eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt met andere woorden niet dat het kind, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen verblijfsrecht mag hebben op een andere grond zoals *in casu*, als het daarnaast evenzeer kan aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering. Bovendien is er niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen (HvJ 19 oktober 2004, nr. C-200/02, *Zu en Chen*, pt 30).

Nu de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden weigert aan een moeder met haar minderjarig kind dat Unieburger is, louter en alleen omdat het kind een verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder te betwisten dat het kind zoals

bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en gedekt is door een ziektekostenverzekering en zonder te betwisten dat de verzoekende partij zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste heeft, daadwerkelijk het hoederecht heeft, over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt en conform de wil van de wetgever de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Unieburger heeft, is de motivering niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en niet afdoende in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° *iuncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Waar in de nota met opmerkingen wordt uiteengezet dat *“Er [...] ook geenszins (actuele) stukken voor[liggen] met betrekking tot de bestaansmiddelen van verzoekende partij en/of haar minderjarig EU-kind en er werd geen bewijs bijgebracht dat verzoekende partij en/of haar minderjarig EU-kind beschikt over een ziektekostenverzekering. De voorwaarden zoals voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zijn aldus niet voldaan, hetgeen verzoekende partij in de toelichting bij haar middel ook niet betwist.”*, wijst de Raad erop dat deze motivering niet is terug te vinden in de bestreden beslissing. Bijgevolg is deze motivering *post factum*. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij wordt verweten dat zij naliet actuele stukken met betrekking tot haar bestaansmiddelen of deze van haar minderjarig kind en met betrekking tot de ziektekostenverzekering bij te brengen, zoals de verwerende partij in haar nota stelt. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.1.2.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS